
Nikomu by neublížil

Výkřik se vydral jako bílý pták z hlubin sklepení a uvízl uvnitř Marioniny hlavy. Třepotal křídly v prostorách její lebky a Marion se divila, jak se dostal skrze tři poschodí velkého bytelného domu až do jejího zaprášeného podkrovního pokojíku. Pokud se výkřik dokázal dostat až k ní, jistě si našel cestu i jinam: k Judith z vedlejšího domu nebo ke starému panu Weinbergovi, který v časných ranních hodinách s oblibou venčil svého trpasličího špice na Grange Road. Z ležení na boku Marion rozbolela kyčel, proto se přetočila na záda, v této poloze se ale pro změnu ozývala kolena. Povlak se shrnul do nohou postele a vlněná deka škrábala, když se však Marion odkryla, dala se do ní zima. Snažila se nepřemýšlet o tom, proč ten člověk vykřikl a jaké to asi je dole ve sklepě uprostřed noci. Nemysli na to, nabádala sama sebe, jinak se zblázníš jako prateta Phyllis. Pošlou tě tam, kde mají mříže na oknech, a jíst budeš plastovou lžící.

Pak uslyšela Matčín hlas: John pro ně dělá to nejlepší; musíš mu věřit – je tvůj bratr a velmi chytrý člověk, vždyť vystudoval Oxford! Jestli nedokážeš důvěřovat Johnovi, svému jedinému žijícímu příbuznému, tak komu už?

Jenže co když ten výkřik slyšela Judith nebo pan Weinberg? Co když někdo zavolal policii a ta v noci přijede? Zabuší na dveře a budou čekat, až někdo otevře, nebo dveře jednoduše vyrazí a vpadnou dovnitř? Vytáhnou je z postelí? Občas někde zaslechla: „Vytáhli je z postelí uprostřed noci.“ Ale přece by jim policie dala čas vstát a obléknout se, ne?

Možná bys měla mít něco slušného po ruce, navrhl jí Matka. Ty pytlovité černé kalhoty se skvrnou od marmelády na koleni a ošuntělý hnědý svetr, který jsi před spaním hodila na podlahu, stačit nebudou.

A zatímco by ji a bratra odtáhli do policejní cely, dům, v němž žila celý život, by prohledali do základů. Představa cizích lidí všude v domě ji děsila. Co by si asi pomysleli o tom nepořádku? Plíseň na stěně v koupelně, všechny ty rozbité přístroje, které jí John nedovolil vyhodit, přesto je nikdy neopravil, plechovky v kuchyni a stohy letitých novin blokující chodbu. A umělohmotná krabice na horní polici v lednici, ta s černým slizem a zelenomodrou srstí; Marion vlastně ani netušila, co v ní je, a nyní už měla strach zkusit ji otevřít. *Kdybych už nebyla mrtvá, zemřela bych hanbou, žes nechala věci zajít do takového stavu*, dodala Matka.

Marion viděla sebe samu na titulní straně novin (na fotografiích nikdy nevypadala dobře; dokonce i na portrétu z osmnáctých narozenin vyhlížela jako čtyřicetiletá matrona), krepaté hnědé vlasy jí trčí na všechny strany jako šílené a celý svět ji odsuzuje. Co by asi řekla Judith? Že měla Marion a jejího bratra vždycky za podivíny? A Lydia? Ta hanba, kdyby se o všem dozvěděla Lydia, by byla skutečně neúnosná.

„To se nestane, Marion. Nikdo ten výkřik neslyšel. Nikdo nepřijede. Stejně, kdo by je hledal?“ ozval se Neil, vzal ji za ruce a pohladil ji po nepoddajných vlasech.

„Ale přijede, jestli ne dnes, tak jindy,“ opáčila. „A nikdo nepochopí, že jim John chce jen pomoci.“

Marion Zetlandová poprvé zjistila, že je ošklivá, v osmi letech. Kdyby měla nějaké kamarády, zřejmě by to někdo zmínil dříve, ale matčiny nervy, křehké jako skleněná pavučina, nesnesly, aby se po domě na Grange Road potloukali „usopení spratci“ jiných lidí, aby po dubovém schodišti dusaly špinavé nohy, ve velkých, dřevem obložených místnostech se rozléhal jakot, nebo dokonce že by někdo mohl rozbít či snad ukrást některou z mnoha zděděných cenností, a tak Marion vídala jiné děti mimo školu jen zřídka, vyjma svého bratra Johna.

Matka Sarah Mossová byla mladá a hezká. Oblékala se do šatů barevných jako celofán od bonbonů, a když se jednou v pátek odpoledne sklonila k Marion před branami základní školy Svaté Winifred, lesklé blond vlasy se jí zhouply jako v reklamě.

Zato vlasy Marioniny Matky, která si je každý týden nechávala upravovat u Pierra Michelina, připomínaly nedobytnou pevnost z propletených železných a ocelových kadeří, jež ustála bez pohnutí i ten nejostřejší northportský vítr od moře.

„Nechtěla bys zítra odpoledne přijít k nám?“ zeptala se paní Mossová s úsměvem.

Marion se zadívala na Sarah, která stála za matkou u žlutého automobilu a cenila na Marion nově narostlé zuby v jasném vzkazu: „Radši chcípni, než aby sis ke mně přišla hrát.“

Jako by ji Sarah držela za jednu ruku a ta milá paní za druhou a pokoušely se ji roztrhnout vejspůl.

„Pravděpodobně vědí, že mé rodině patřil až do války Northport Grand,“ prohlásila Matka povýšeně. „Využívají ji, aby se dostali k nám.“

Otec však trval na tom, že by Marion měla jít. „Je věčně ponořená v tom svém vlastním světě. Potřebuje chodit ven, najít si kamarády.“

Odvezl ji k Sarah v neděli odpoledne, kouřil při tom cigaretu a druhou rukou řídil bentleye. Kožený interiér automobilu byl horký jako vnitřek boty a pokaždé, když se vůz během té patnáctiminutové cesty trhavě zastavil a znovu nastartoval, zvedal se Marion žaludek. Zastavili před novým krabícovitým domem s velkými kamennými hlemýždi umístěnými na svažitém trávníku.

„Zajedu si teď do kanceláře. Vyzvednu tě kolem sedmé,“ oznámil otec a kousl se do černého kníru. I o víkendech trávil dlouhé hodiny v kanceláři nad velkým skladištěm Prvotřídních látek Zetland.

„Ale tati... Já nevím, jestli mě tam budou chtít tak dlouho.“

„Tak je popros, aby tě tam nechali, než přijedu.“ Rozmáčkl dohořívající cigaretu mezi ostatními nedopalky v malém kovovém popelníku připevněném ke dveřím automobilu a zacvakl jej.

„Bude se ti tam líbit, Smíšku, neboj se,“ řekl a štípl ji do tváří prsty od popela.

Bentley odjel dříve, než došla na konec štěrkové cesty. Zazvonila a za prosklenými dveřmi se objevila postava. Když se dveře otevřely, stanul před ní opálený usměvavý muž v modrých džínách a s hnědou patkou. Skrčil se k ní.

„Ahoj, já jsem táta Sarah, ty budeš určitě Marion.“ Zlatohnědá ofina mu spadla do čela a Marion pocítila nutkání dotknout se jí, jestli je skutečně měkká jako hedvábné třásně.

Marionin otec džíny nikdy nenosil; vždycky chodil v obleku, dokonce i na procházku po promenádě. Rodiče Sarah působili v porovnání s jejími rodiči tak mladě. Marioninu otci bylo padesát dva, když se narodila, a její matce třiačtyřicet. Byli ve stejném věku jako prarodiče většiny jejich spolužáků a jejich život halilo ono sépiové zabarvení minulé éry, kdy lidé jezdili na vysokých kolech a měli služebné.

Marion se nechala zavést dovnitř. Domácnost byla nápadně prostá starožitností, dřevěného obložení a záclon s šílenými spirálovými vzory. Zde měli nábytek ze světlého borového dřeva a všude to hrálo barvami. Francouzskými okny viděla Sarah a její kamarádky venku na terase. Když Marion spatřily, shlukly se k sobě a začaly si šuškat.

Z kuchyně přišla matka Sarah a oťřela si dlaně, malé a měkké jako myšička, o světle modré džíny. Rodiče Sarah vypadali jako módní panenky v obchodech s hračkami. Ty, které stojí vedle sebe v celofánových krabicích, oblečené v dokonale ladících modelech s plastovými volnočasovými doplňky, jako jsou malé motorky nebo grilovací soupravy.

„Ahoj, Marion.“ Zářivě se na ni usmála, jako by byly dávné přítelkyně. „Děvčata si hrají na zahradě s Robbiem. Běž za nimi, já mezitím dodělám oběd.“

Marion se sevřel žaludek ve zvláštním mrazivém pocitu, jako by ji vysílali do bitvy.

„Nenuťte mě tam chodit, prosím vás,“ žadonila by nejraději. „Nechte mě tady vevnitř. Můžeme se dívat na televizi a já budu předstírat, že jste mí skuteční rodiče.“

Otec Sarah ji vyvedl na terasu a ona se ocitla na dlažebních kamenech nepravidelných tvarů a různých velikostí, šikovně poskládaných jako mozaika. Sarah a její kamarádky se střídaly v hlazení šedé srsti velké roztomilé hračky. Když se Marion odvážila vkročit do té fantastické kamenné zahrady, hračka jakoby podrážděně nakřčila čumáček.

„Jak se hýbe? Je to kouzelná hračka?“ zeptala se.

„Je to činčila, jmenuje se Robbie a hýbe se, protože je živý,“ prohlásila Sarah tónem, který naznačoval, že něco takového nepozná jedině idiot. „Ne-

nechte ji na něj sahat,“ nařídila ostatním. „Ještě by to udělala špatně a umačkala ho k smrti.“

Lucy Clementsová, jednoznačně nejvyšší z děvčat, si připravila opálené klouby k útoku a postavila se mezi činčilu a Marion. Ostatní si Robbieho hladily s přehnaným požitkem, nechávaly prsty klouzat po hebké srsti a tu a tam jimi spočinuly na místě.

Marion odešla do vzdáleného kouta zahrady, kde zůstala sama. „Bílé kalhoty, kepr – červené kalhoty z česané bavlny s květem na kapse – růžová sukně z umělého hedvábí – černé kalhoty, serž – ne – plátno – kalhoty – černé – ne, bílé kalhoty – osuška – ručník – ručník,“ odřikávala pro sebe jednotlivé kusy prádla v točícím se bubnu pračky paní Mossové. V látkách se vyznala, spoustu času u otce ve skladu trávil prohlížením vzorníků.

Když je paní Mossová zavolala dovnitř na oběd, ochutnala Marion pokrmy, které v životě nejedla: burákovou pomazánku, nápoj s názvem Lilt v plechovce s obrázky palem, který chutnal jako cukrové slunce. Sarah a její kamarádky se k Marion začaly chovat přelaskavě, byla to však jen přetvářka.

„Judy, mohla bys, prosím tě, podat Marion ty sendviče s burákovou pomazánkou?“ pravila Sarah s kousavým úsměvem v hezké tváři. „Zdá se, že umírá hladu.“

„Nedáš si ještě linecké, Marion? Vždyť jsi měla teprve šest nebo sedm kousků,“ pronesla Lucy. Ostatní se smály, dokud je matka Sarah neumlčela.

Po svačině šla Marion s ostatními dětmi nahoru. Sarah prohlásila, že si budou hrát na nevěsty, hodí si krajkovou záclonu přes hlavu a budou se proměnovat po pokoji mezi postelemi s růžovým povlečením s volánky, přičemž prostor mezi nimi měl představovat uličku v kostele, a v ruce budou držet vázičku s umělohmotnými konvalinkami, vypůjčenou z dolní toalety.

„Kdo bude další?“ zeptala se Sarah, když už se vystřídaly všechny kromě Marion.

„Marion ještě nebyla,“ hlásila Hazel Parkinsonová, která měla na nosíku tolik pih, že splývaly v jednu velkou hnědavou skvrnu.

„Ona ale nemůže být nevěsta, není dost hezká. Kdo by si vzal tuhle tlustoprdku s hlavou jako brambora?“ protestovala Judy Blakeová. Marion roz-

bolelo břicho jako jednu, když snědla jedovaté bobule ze zahrady, protože vypadaly jako bonbony.

„Ne, musí, všechny musí,“ pronesla Sarah zlověstně.

Marion si neochotně hodila záclonu přes hlavu a převzala květiny, které nepříjemně čpěly laciným osvěžovačem vzduchu. Když procházela uličkou, Sarah prozpěvovala:

*Už přichází nevěsta,
obličej má jak z těsta,
museli zatlouct vrata kostela,
aby ta šereda uvnitř shořela.*

Matrace postelí se otrásaly, jak se dívky sedící na nich prohýbaly smíchy.

Když se Marion vrátila domů, Matka právě cíдила stříbrnou edwardovskou čajovou konvici. Tato nádoba, nádherně zdobená exotickými zvířaty a ptactvem a stojící na čtyřech tygřích tlapách, byla příliš cenná, než aby ji svěřila hospodyně paní Morrisonové. Matka poslouchala Marionino vyprávění a opatrně přitom přejížděla měkkou šedou látkou po lesklé křivce ucha konvice.

Marion potřebovala slyšet, že se Sarah a její kamarádky pletou, že jí to zpívaly, jen aby ji ranily, místo toho na ni Matka pohlédla s nepřítomně zklamaným výrazem, jako by šlo o kus textilu, který vypráním ztratil tvar.

„Nemůžeš za to, Marion; jsi zkrátka po matce svého otce. Sice nebyla hezká, ale zdědila továrnu. To je také jediný důvod, proč se s ní dědeček Zetland oženil.“

„Třeba budu hezčí, až vyrostu, jako ošklivé káčátko,“ zkoušela to Marion optimisticky.

Na to Matka neřekla nic. Odložila konvici, zapálila si mentolovou cigaretu a vyfoukla kouř. Marion spolu s oblakem štiplavého kouře přepadlo pochopení, že lásku možná nikdy nepozná. Ovinula paže kolem Matčiny ostrých boků hledajíc útěchu. Avšak fyzické projevy nebyly v rodině Zetlandových podporovány a Matka ji od sebe záhy velmi opatrně odstrčila.

Když se opět zaměřila na konvici, Marion utekla nahoru do svého podkrovního pokoje. Naaranžovala všechny plyšové hračky do kruhu na pod-

laze, vlezla si do něj a schoulila se do klubička s hlavou mezi koleny. Dě-
lávala to tak, kdykoli byla rozrušená. Jako by ji hračky chránily kouzelnou
mocí. A tak tam seděla se zavřenýma očima, když kdosi vešel do pokoje.
Marion nevzhlédla, věděla však, že to musí být její starší bratr John, protože
cítila jahodové provázky, což byla jeho oblíbená cukrovinka.

„Co se děje, Mar?“

„Nejsem hezká. Nikdy se nevdám, protože jsem tlustá.“ Z hrdla se jí vy-
dral vzlyk, který zněl, jako by někdo přejel pilou po kusu dřeva. „Nejspíš
umřu sama.“

Slyšela, jak bratr žvýká jahodového hada.

„Kdo ti to řekl?“

„Sarah Mossová a její kamarádky. A nedovolily mi hladit Robbieho, abych
ho nezaškrtila.“

„Robbieho?“

„Činčila – je to plyšová hračka oživená kouzlem.“

„Kde bydlí?“

Marion popotáhla. „Jmenuje se to tam Copperdale. Kousek odtamtud nás
táta vodí do Frankova dvora. Vepředu na zahradě mají obrovské šneky. Ale
nejsou živí.“

Když zvedla hlavu, John byl pryč. Vedle jejího ochranného kruhu ležel
slizký červený jahodový provázek. Marion ho zvedla a strčila do úst. A jak-
mile jí růžový cukr začal praskat na jazyku, cítila se o něco lépe.

O několik týdnů později, když se paní Mossová chystala odvézt Sarah
a jejího mladšího bratra do školy, našla na čelním okně svého automobilu
kůži činčily Robbieho. Nikdo netušil, jak se tam kůže dostala nebo co se
stalo se zbytkem zvířete.

Marion už k Sarah víckrát nepřišla. Pokud ji ještě někdy zvali, vymluvila
se, že je nemocná. Raději zůstávala ve svém „vnitřním světě“, jak to nazýval
otec, s dveřmi pevně zavřenými před všemi narušiteli.